

látóhatár alá, az emberszemmel felépítménye kezd világra jönni, alakot ölteni, remeg, hízik fiatalos erőben, ízlelgetve a frissen megismert szavak hatalmát...

Ez igen, ez már valami – ezzel elvult egy darabig.

De aztán ez sem elég. Túl régen volt, túl vagyunk ezen, túl sok az enciklopédikus okoskodás, fecsegés. És ez csak a felépítmény; az alap, az élet gyökere, a hétköznapiainkat átható Darwin kellene még bele. Meg aztán itt-ott apró hibák zökkentették ki: akác akkoriban Egyiptomban? Vagy csak a fordítás rossz? Sok a nyomdahiba, elütés. Gyorsabb hatásra, százszázalékos tisztaságú anyagra vágyott.

Nincs mese, elővette az első *Nocturne*-t, a b-mollt. Persze a rezzenéstelen arcú Rubinsteinétől, senki másától. A hangszóróra zacskót húzott, aztán szorosan összefogva a száját, lerántotta, és mélyen beleszipantott.

Elöntötte a gyönyör. Ott, ahol röviden b-mollból átmegy h-mollba: dó-ré-dó szó lá, dó-ré-dó szó... – csak ennyi. Már korábban is áhítattal játszik, de a motívum előtt árnyalatnyit megáll, leveti a cipőjét, megmossa a fogát, még jobban visszafogja-összeszedi magát, és egyszerre körbefonja az embert az ős anyaméh, a meleg-puha kehely madárfészek – az ember megérkezik, visszajut a révbe, összecsinálja magát az örökkévalóságban. Itt kellene maradni, végleg megpihenni, felolvadni.

De csak három rövid ismétlődés, nem több, és mindig rögtön továbbmegy, vissza a b-mollba, ezzel megmarad a sóvárgás, kielégítetlenség – épp csak érintettük, megnyalhattuk a boldogságot. Talán még nincs itt az ideje, talán a boldogságba is beleunnánk...

Ez sem elég.

Lassan fogyott, elmúlt a hatás, kezdett lebénulni.

Ami energiája maradt, azzal felállt, odalépett az ablakhoz, kinyitotta, kiállt a párkányra, és utolsó erejével kiüvöltötte a fák fölé, a város fölé:

Még, még, még!

Szlukovényi Katalin

LÉLEKVÁNDORLÁS

Géher István emlékére

a balatoni fák a pesti fák a
tudat legmélyén pislákoló fáklya
amit tanulni kell megérteni
mit rejtjeleznek morze-fényei

amíg építed a tested a lelked
másokból hogy megéld megénekelhesd
modelleket és húst inkorporálsz
közös ritmus a vacsora a nász

felépíted a tested a lakásod
a pályád a baráti társaságod
míg rítussá lényegül a rutin
s elboldogulsz az élet alkuin

megtanulod testedet lelkedet
hogy annak örülj aminek lehet
hogyan használd hogyan oszd be magad
hogy akkor örülj meg mikor szabad

és ha kiépítetted saját rended
mely végre igazán szabadon enged
ha tényleg megragadtad a napot
épp csak addig tart míg továbbadod

tapasztalod míg bekebelezed
mások életéből az életed
és mindegy akár bosszús akár hálás
akarod nem akarod nincs megállás

más testeken és tudatokon át
rakjuk össze magunk másolatát
én te mi ők ugyanaz a személy
egymásban lüktet mindaz aki él

esküszöm a vers eleje és vége
közé feszített kiszámíthatatlan
esendő és beteljesült alakban
mégis másképp-nem-lehet életére

amelyben időnként megsejthetem
hogy mása sincs csupán az értelem
hogy megboldogulva megöregedve
átköltözhess a testből a szövegbe